

Bedir Gazvesi / Ömer Ebu Rîşe

Hak, Bedir’de bir duruşla durdu ki, / Kaza kılıcını bilemiş bir tavır edasıydı.
Ebu Süfyan’ın ordusu tepeler arkasından / Korumaya davrandı Feyha seriyyesini.
Hamle yapıyordu Kureyş, kalabalık ordusuyla; / Kılıçlarla kanların parıltısı arasında.
“Kalîb” vadisine dek gelip etrafını / Alaycı bir gülümsemeyle sardı.
Kendisine denk bir yiğit beklerken / Karşısına babayiğit Hz. Ali çıktı.
Kılıcıyla Şeybe’nin kellesini uçurup / Ashabına kanla boyanmış elbisesiyle döndü.
Rakipleri karşılaşıncı korku ortamı kapladı; / Daldılar, birbirlerine ateşli bir çatışmayla.
Peygamberin gözleri gözlerken onları / Kirpiklerinde umut dalgaları tespih ederdi.
Ellerinde tedavisiz bir hastayla / Ölüm ve şer takımı ona yöneldi.
Yüzlerine bir avuç kum savurup / Dileklerini, gökyüzüne iletip baktı;
“Kör olsun gözleri” diye dua etti, / Duanın kanatlanmasıyla, yeryüzü ürperdi.
Ey Kureyş! İş işten geçti, hadi yürü! / Savaşının ve ölülerinin yasını tut.
Dokunma sakın, bir çocuğa, bir yavruya! / İyi huyluyu üzme, yoksa pişman eder seni!
Kırmızı develerini öç almaya hazırlayıp / Bu ahmak saldırıya sevk etme sakın!
Günlerin en onurlusu Bedir günü, / İstesen de istemesen de baki, ebedidir O!
Allah, en yüce livayı onda sabitkadem etti / Cennetler o livanın altında oluverdi.
Yıl doldu, Uhud sa içinde barındı, sen de / Kötülük ve şerden başka bir niyetin olmadı.
Hangi zillet ki senin göz kapaklarında uluyup durdu, / Artık Peygamberin kafilesi çölleri doldurdu.
Mekke’de yüzün toprakla buluştu / Yüzünü ise gökyüzüne döndü...